

Vrbicko- svätomikulášske

ZVESTI

JEHO MENO BUDE

Keď sa vám dostanú do rúk naše Zvesti, asi už budete zažívať pohodu a romantiku Vianoc. Vo vašich bytoch budú hrať svetlá a rôzne vône vianočnú pieseň. Ktorá je to vianočná pieseň? Pre niekoho Tichá noc alebo nejaká slovenská koleda. Keď som bol dieťa, bola pre mňa tou najúžasnejšou vianočnou piesňou pieseň „Nebo otvorené“ (ES 49). Sadli sme si do zahmleného

auta, aby sme o 17.00 h. stihli kostol. Po ceste sme míňali pár stromčekov, ktoré boli trochu iné. Ešte sme nepoznali LEDky, iba klasické žiarovky, ktorých svetlo bolo akési ozajstnejšie. Keďže v aute bola zima, vždy sme spievali: Nebo otvorené... Obzeral som sa dookola či naozaj neuvidím aspoň máličko pootvorené nebo. Nakúkať anjelom do obývačky ako si pripravujú trúbky, lebo keď vyjde prvá hviezda, tak ako každý rok, Bohu na česť zatrúbia: „Sláva na výsostiach Bohu.“ Niekedy sa mi aj zezdalo, že sa nebo na chvíľu otvára. Lenže boli to iba vidiny zapríčinené hladom. Stará mama mi totiž povedala, že ak chcem vidieť Otvorené nebo, musím sa celý deň postiť.

Kostol bol vždy najprenádhernejším miestom, lebo som veril a stále verím, že tam môžem stretnúť Boha a ešte k tomu bol tam organ. Pre detskú dušu najfantastickejší nástroj. Pán farár prečítal text o anjeloch a pastieroch. Už mi žiarili oči, lebo som si predstavoval anjelov, ako hľadajú svoje trúbky, aby mohli zaspievať to najmohutnejšie, čo som v živote počul. No boli tam ešte jedny nádherné slová. Nechápal som celkom ich význam, no zdali sa mi tajomné. Narodí sa dieťa, ale Jeho meno nebolo povedané. Dospelí ho nazývali ináč: predivný Radca, mocný Boh, Otec večnosti, Knieža pokoja. Všetky termíny boli síce vzdialené, ale zároveň mi pripadali čarokrásne. Čím som starší, každé z nich dostalo konkrétny význam. Spoznal som Predivného radcu vo chvíľach, keď som si tak, ako Šalamún, žiadal Božiu múdrosť. Tú som potreboval, aby som vedel, ako povedať stovkám ľudí, čo majú žiť a v čo veriť. Spoznal som mocného Boha, keď som sa v našom najnádhernejšom chráme sveta modlil za zdravie svojich najbližších. Skôr, ako som povedal amen,

počul, že ma počúva ten Najmocnejší sveta, mi dal silu nádeje. Spoznal som Otca večnosti, keď som poslednýkrát urobil kríž nad telom vašich najbližších. Cítil som smútok, úzkosť a bolesť, lebo za tých pár rokov sa stali aj mojimi priateľmi, starkými, otcami a dcérami. Len viera mi povedala, že Boh všetko začal, všetko končí, ale aj všetko prijíma do nekonečna. Spoznal som Knieža pokoja. Keď odrazu po nežnom Božom dotyku sa akoby zázrakom roztopil všetok môj hnev a ostré slová. Jedným požehnaním Boh vyrieši veci, ktoré mi nedovolili snívať. Všetko toto sa splnilo v malom dieťatku. V synovi Boha a Márie, ktorého adoptívny tatko sa volal Jozef. Každý deň k Nemu prichádzam, ale raz v roku Ho veľmi túžim vidieť. Aspoň na chvíľu cez pootvorené nebo. Nakuknúť, čo robí a či ho nehnevajú anjeli.

Ježiš je nádherným tajomstvom. Doprajme Jeho evanjelium tým, ktorí ešte vedia snívať, svojim deťom! Nehovorme im, že nebo sa nedá otvoriť a anjeli vidieť. Nepresviedčajte ich, že na darčeky a vianočnú pohodu musíme tvrdo pracovať! Nechajme ich, nech spievajú aj za nás! Za tých, ktorí už všetko pochopili.

Bratia a sestry, prajem Vám, nech sú Vianoce vždy pre Vás tajomstvom. Nádherným zastavením v náručí všemocného Boha, ktorý sa rozhodol byť slabým. V meste Betleme, kde sa prvý raz v ľudských dejinách otvorilo nebo.

Marián Bochnička

KOĽKO NÁM TREBA OLEJA?

V adventnom období nám zaznieva výzva, aby sme boli pripravení na príchod Mesiáša. Na Vianoce zvestujeme radostnú zvesť – Kristus sa narodil. Bez ohľadu na obdobie cirkevného roka vždy pripomíname – Kristus ešte raz príde! A my, ľudia tejto zeme, túto zvesť prijímame aj odmietame. Pre jedných sa stáva krédom života, pre druhých niečím, čo vyznieva ako utópia. Podľa svedectva Biblie sme múdri aj nemúdri – ako desať panien v Ježišovom podobenstve. Všetci majú čakať na príchod Ženícha. Všetci majú mať podiel na Božom kráľovstve. Ženich – Kristus príde nečakane. Nevieme deň ani hodinu. Zbytočné je čas Jeho príchodu vypočítavať. Radšej sa dajme Ním posvätiť. A bdejme! Je potrebné mať lampu. Urobiť všetko preto, aby v pravý čas svietila. Očistiť

zuhlňaténé časti knôtu a doliať olej. Ba aj do zásoby si ho vziať. Buďme pripravení, aby sme nemuseli v tom najzávažnejšom okamžiku skonštatovať „naše lampy hasnú“. Lampa nám má osvetľovať cestu v sprievode za prichádzajúcim Ženíchom, aby sme mali podiel na Jeho svadobnej hostine. Každý musí byť samostatne pripravený. Nemožno udeliť z mojej prípravy tomu druhému. To by sme potom všetci búchali na nebeskú bránu a volali

„Pane, Pane, otvor nám!“, ale

počuli by sme len „Nepoznám vás!“ Napriek tomu, že v podobenstve to volanie „Pane!“ poukazuje na vzájomné poznanie sa. Preto máme byť pripravení na príchod Syna človeka. Aj keď si trochu zdriemneme, ale keď budeme počuť volanie „Ajhľa,

ženích!“, vyjdeme Mu naproti. A všetko bude pripravené, z našej aj zo Ženíchovej strany.

Ak počujeme o desiatich pannách, číslo desať má svoj význam. Desať je počet úplnosti. Zákon má desať prikázaní. Na obidvoch rukách máme desať prstov. Najmenej desať osôb patrí k zhromaždeniu synagógy. Desiatok patrí Bohu. Pán Ježiš v podobenstve má na mysli spoločenstvo veriacich v jeho plnom

„Ako sa prejavuje naša pripravenosť?“

počte. Keď príde Pán, všetci budú pri tom, ale rozdelení do dvoch skupín. Predchádzajúca príprava bude rozhodujúca. Potom už nebudeme môcť niečo urobiť, doplniť.

Ako sa prejavuje naša pripravenosť, bdelosť, očakávanie na Kristov

Vtedy bude kráľovstvo nebeské podobné desiatim pannám, ktoré si vzali lampy a vyšli naproti ženíchovi. Päť z nich bolo pochabých a päť rozumných. Tie pochabé si totiž vzali lampy, ale nevzali si olej; tie rozumné si však vzali s lampami aj olej v nádobách. Keď ženích meškal, zdriemli všetky a zaspali. O polnoci nastal krik: Ajhľa, ženích, vyjdite mu naproti! Vtedy prebudili sa všetky panny a pripravovali si lampy. Tu pochabé povedali rozumným: Dajte nám zo svojho oleja, lebo naše lampy hasnú! Ale rozumné povedali: Aby potom nestačilo ani nám, ani vám? Choďte radšej k predavačom a kúpte si. Keď však odišli kupovať, prišiel ženích; pripravené vošli s ním na svadbu a dvere sa zatvorili. Neskôršie prišli aj ostatné panny a hovorili: Pane, pane, otvor nám! Ale on odvetil: Veru vám hovorím, nepoznám vás! Preto bďte, lebo nepoznáte dňa ani hodiny, kedy príde Syn človeka.

Mt25:1-13)

príchod v každodennom živote? Je na nás niečo zvláštne vidieť alebo sme na nerozoznanie s tými, ktorí sa nepripravujú a na Krista nečakajú? Každý deň nášho života má byť popretkávaný očakávaním na Krista. Čakáme naňho, aby sme Ho videli a poznali ako maličké betlehenské Dieťa, ako poslušného rodičom, ako Toho, ktorý musí byť vo veciach svojho Otca. Čakáme naňho ako na Toho, ktorý má dobré slovo do každej situácie. Radujeme sa z toho, že je naším Lekárom. Nezabudnime však, že je aj naším Sudcom. No, nad to všetko, je naším – Spasiteľom!

Nestačí len lampa a v nej trochu oleja. Olej treba mať aj v zásobe. A ním naplňovať lampu svojho života. Čo je tým olejom v duchovnom chápaní? Často môžeme počuť, že ide o „olej viery“. Nie všetci majú radi tento výklad. Túto myšlienku nájdeme však aj v modlitbách, ktoré zaznievajú v kostole. V súvislosti s olejom ide o nanajvýš potrebnú, ničím iným nenahraditeľnú duchovnú hodnotu,

ktorou sa máme zásobiť hneď na začiatku života viery. Mnohí vykladači Písma svätého tvrdia, že tou duchovnou hodnotou je Duch Svätý. Duchom Svätým máme byť naplnení, aby náš život nebol tmou, ale svetlom. Potom sme múdri, pripravení. Nemôžeme sa uspokojiť len s jedným zážitkom viery, obrátenia alebo niekoľkými ďalšími skúsenosťami s Bohom. Potrebujeme rásť vo viere, v poznávaní Toho, ktorý je pre nás všetkým. Ak je Duch Svätý olejom, múdrosť je v tom, že tento dar chceme mať na počiatku cesty viery, nosiť Ho neustále so sebou, dolievať Ním našu lampu, aby nám raz osvetlil aj tú poslednú cestu na tejto zemi a svietil nám cestou na svadobnú hostinu so Ženíchom vo večnosti.

O tento dar, dar Ducha Svätého, treba prosieť. Bez Neho by sme boli nepripravení, pochabí, nemúdri. A takí predsa nechceme byť. Je nám ešte vždy darovaný vzácny čas milosti. Nepremárnime ho, ale v plnej miere, k dobrej príprave využime.

Priblížili sa totiž Vianoce. A to je

radosť nad všetky radosti, nielen zo stromčeka, z darčiekov, zo vzájomných stretnutí, z vianočných prázdnin. Ide o pravú radosť Vianoc – z narodeného Mesiáša. Na to sa treba predsa pripraviť. Povedzme si, my ten čas využijeme a pripravíme sa. Nepremeškáme príležitosť. Vtedy v Betleheme, keď sa nám v meste Dávidovom narodil Spasiteľ, ktorý je Kristus Pán, zažiarilo svetlo. Mnohí boli naďalej v tme. Nemali dostatok oleja, Ducha Svätého, múdrosti. Lampa ich života bola nepoužiteľná. Nič nevideli, nepočuli. Len niektorým zažiarilo svetlo. Rozsvietilo sa v mysli i duši a povedali si: Poďme! Poďme sa pozrieť, presvedčiť sa. Išli a boli naplnení nevýslovnou radosťou, až do tej miery, že prinášali svedectvo aj ostatným. K tomu nás pozývajú Vianoce. Nedajme si ich vziať, lebo táto snaha už tu bola. Sú pridanou hodnotou nášho života. Nie je z nás, ale od Toho, ktorý nás neprestal milovať svojou nekonečnou láskou. Vo svojom Synovi nám ju dokonale zjavil.

Vladimír Ferencík

NA PEVNÝCH ZÁKLDOCH

Je potrebné aj dôležité ponoriť sa pod hladinu prežitého, aby sme pochopili Božiu milosť a lásku a uvideli cez slová spomienok to, čo už je minulosťou, ale tvorí pevnú súčasť nášho života. Tolerančný patent (25. október 1781), ktorý vydal panovník Jozef II., zabezpečil nový rozkvet evanjelického náboženstva vo Svätom Mikuláši. V bode 2 tohto patentu je uvedené, kde a za akých podmienok si evanjelici môžu zriadiť cirkevný zbor a postaviť kostol, faru a školu. Podmienkou bolo, aby zbor mal aspoň 100 evanjelických rodín a mal finančné prostriedky na zaopatrenie farára a učiteľa. Kostol mohol byť aj z kameňa, nesmel mať však vchod z ulice a musel byť bez veže a zvonov. Ľud nesmel byť zaťažovaný zbierkami, aby mohol platiť dane, ktoré požadovala monarchia.

24. marca 1783 evanjelici z Liptovského Svätého Mikuláša, Vrbsice, Palúdzky, Demänovej, Ploštína, Iľanova, Okoličného, Vitálišoviec, Veternej Poruby, Smrečian, Žiaru, Jalovca, Trsteného a Ondrašovej poslali žiadosť kráľovskej rade na stavbu kostola, fary a školy. Základný kameň chrámu bol položený 9. júla 1783. Vrbsickosvätomikulášsky chrám posvätil prvý domáci kňaz Emerich Berzevický, Matej Šúlek, kňaz z Paludze a Ján Migyelka, kňaz zo Sielnice dňa **2. októbra 1785**. Chrám má dodnes podobu pozdĺžneho kvadrantu, postavený v klasicistickom duchu. Vyjadruje prísnosť, čistotu a demokraciu, rovnosť pre všetkých, ale i skromnosť a mieru v materiáli, farbe i tvare.

Prvá výzdoba sa skladala z dreveného vyrezávaného oltára, kazateľnice a kamennej krstiteľnice. Oproti oltáru bol postavený organ s 10 mutáciami a 1 tremolou. Pod dnešným zadným chórom boli zriadené dve triedy školy, v ktorej vyučovali dvaja učitelia. Výzdoba sa rokmi menila. Prvú opravu chrámu vykonal druhý kňaz Matúš Blaho v roku 1806. Dal sňať chór za oltárom na východnej strane, premiestniť sakristiu, vymohol darom od rodín Anny Smreczányi, rodiny Okolicsányi a jej synov oltár, na ktorý aj sám prispel.

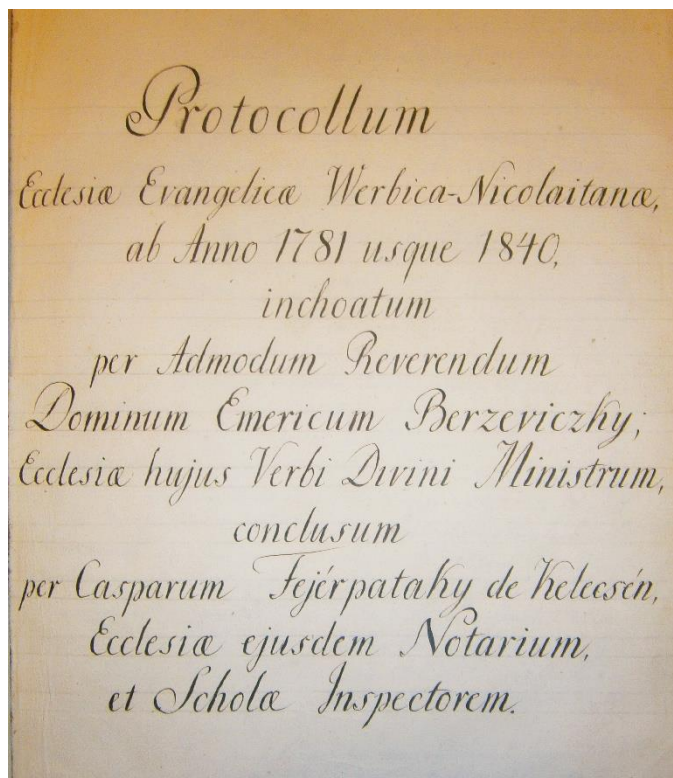
Dnes sa na uvedenom **oltári** vykonávajú odborné reštaurátorské práce. Liptovský župan Emerich Pongrácz a jeho manželka Rozália Pottornay darovali novú kazateľnicu. Preto môžeme na oltári i kazateľnici vidieť rodové erby cirkevných mecénov (sponzorov). V roku 1811 Baltazár a Johana Baan darovali krstiteľnicu.

Chrámový priestor nevyhovoval vtedajšiemu počtu cirkevníkov. V roku 1830 sa uskutočnila rekonštrukcia chrámu. Uvoľnením školy z chrámu sa predĺžil priestor do tých rozmerov, aké má dnes.

Najväčšie úpravy sa vykonali po veľkom požiari v meste (1883). Dali sa nadmurovať chrámové steny nad sklepením, čím sa zdvihol chrám. Miesto dvojlomeného pokrovu zrekonštruoval sa jednoduchší strop. Bola **dokončená stavba veže (1885)** s tromi zvonmi. Umiestnená je tak, že s kostolom tvorí harmonický celok a slúži ako hlavný vchod do kostola. Neskoršie sa zväčšili horné okná, **pristavili chóry**, najprv drevené a neskoršie betónové, upravil sa hlavný oltár, ktorý zdobí obraz ukrižovaného Ježiša Krista. Organ bol doplnený, prečistený. Je od majstra Jana Tučeka z Kutnej Hory. Súčasná **krstiteľnica** je z mramoru a medi, ktorú darovala Mária Čupková z Vrbsice (krajčírka, dožila sa 102 rokov). Už v roku 1934 sa v chráme inštalovalo centrálné kúrenie.

Štyri čierne mramorové tabule dokumentujú slávnú históriu cirkevného zboru a jeho vzácných kazateľov.

Koncom roka 1950 pred chrám boli postavené **sochy Juraja Tranovského a Michala Miloslava Hodžu**.

Chrám prežil dve svetové vojny, totalitné režimy, ale v roku 2004 zemetrasenie poškodilo celú statiku chrámu a hrozil zákaz vykonávania Bohoslužieb v tolerančnom chráme. Cirkevný zbor stál pred veľkou dilemou. Čo ďalej? Zbierkami odary by nezaručili ani opravu tolerančného chrámu, ani postavenie nového chrámu. Cirkevný zbor sa rozhodol skumulovať finančné prostriedky, a to zbierkou a predajom cirkevných pozemkov. Začala sa generálna rekonštrukcia tolerančného chrámu. Najdôležitejšia bola statika chrámu. Vykonaná bola rekonštrukcia elektrického vedenia, rekonštrukcia elektrického kúrenia. Kvôli statike boli dané nové chrámové lustre.

Chrám bol nanovo vymaľovaný. Dodnes sa vykonáva generálna rekonštrukcia oltára, ktorá ako jediná bola podporená z grantového projektu štátu. Po 230 rokoch nás opäť tolerančný chrám zaujme svojou čistotou a demokraciou, ale i skromnosťou a mierou v materiáli, farbe i tvare. Dôležité je si uvedomiť, že budovať, opravovať chrám, to je živá viera v Boha a obetavá láska. Tolerančné chrámy sú dôkazom príkladnej obetavosti, často len malej hŕstky evanjelických veriacich, no svedectvom túžby po Slove k Bohu. 230-ročná starostlivosť o chrám Boží svedčí o tom, že kresťanské dedičstvo otcov si v Liptovskom Mikuláši uchováваме, zveľaďujeme a túžime ho odovzdať nasledujúcemu pokoleniu.

Spracovala: Mgr. Daniela Fiačanová, zborová archivárka

Foto: Vladimír Vyšný

VŠETKO NAJLEPŠIE... NÁŠ KOSTOL (*1875)

Ani sme sa nenazdali a zase je náš chrám a s ním aj náš zbor o rok starší. Tentokrát sme si mohli **v plnej sláve pripomenúť** okrúhle 230. výročie posvätenia hlavného mikulášskeho chrámu slávnostnými službami Božími, ktoré sa konali **4.10.2015**. Chrám nie je len o jeho múroch, ale aj o dušiach nás, ktorými ho naplníme, aby sme sa čo najviac priblížili Bohu a Božej milosti.

Úsilie najzasvätenejších duší, ktoré sa zaslúžili o rozvoj nášho cirkevného zboru pripomenul v kázni brat em. biskup Július Filo. O oživenie spomienok na časy minulé sa postarali naši cirkevníci v programe rozprávania starých rodičov a vnúčat o našom zbere. Starí rodičia (Milan Stormko a Jelena Ničová) odpovedali na zvedavé otázky svojich potomkov (Ninky Šintajovej a Filipa Bochničku). Okrem piesní spievaných zborom zo spevníka cirkevné piesne spieval aj spevokol Laeto Animo. Zazneli "Modlitba za Slovensko" z pera Milana Rúfusa v podaní vnúčat, príhovory primátora mesta Liptovský Mikuláš Ing. Jána Blcháča, dozorcú nášho seniorátu Ing. Petra Gärtnera, dekana katolíckej cirkvi Mgr. Ing. Stanislava Culku a 3 modlitby našich mužov.

Po skončení služieb Božích sme sa mohli pokochať v priestoroch starej fary olejovými obrazmi a knihami našich zborových dejateľov, o ktorých sa rada rozhovorila sestra Daniela Fiačanová. Výstava mala názov: "Zbor v obrazoch".

V krojoch oblečení mládežníci dotvárali kolorit slávnosti rozdávajúc úsmevy a rôzne dobroty. Kvôli oslavám boli otvorené aj brány múzea Tatrín a Žiadostí slovenského národa. Po výstave bola recepcia pre pozvaných hostí.

O 17:00 sme sa opäť zišli v hlavnom chráme, aby sme si mohli vypočuť malebný zvuk nášho organu, ktorý rozozvučal Metod Rakar zo ZUŠ M. Bellu v L. Mikuláši. Hral skladby J. S. Bacha, F. M. Bartholdyho a iných skladateľov. Brat Milan Stromko a brat farár Marián Bochnička recitovali básne.

Oslavy bolo treba hlavne zažiť, lebo okrem duchovného a kultúrneho vyžitia sa na nich dalo dozvedieť aj veľa nových nevšedných informácií.

(RV)

PÁN BOH ZA NÁS NEROBÍ, MY MUSÍME ROBIŤ

Nerada rozpráva, radšej počúva. Nevenuje sa ani rozmyšľaniu nad minulosťou, nemá na to čas. Až teraz, keď sme ju oslovili s možnosťou rozhovoru, sa do nej na chvíľu vrátila a my sme vďační, že nám tak otvorila svoje dvere. Tento rok oslávila krásnych sedemdesiat rokov svojho života, hoci by jej to pri menovaní jej aktivít nikto netipoval. Predstavujeme vám vedúcu našej zborovej diakonie, neúnavnú služobníčku MUDr. Kvetoslavu Antolovú.

Pani Kvetka, pochádzate z rodiny, kde sa slovo kostol a oslovenie pán farár skloňovalo pomerne často. Povedzte nám niečo o svojom detstve.

Vyrastala som vo Vrútkach, kde bol môj otec farárom a hoci som sa kvôli frontu nenarodila priamo na fare, strávila som tam potom svoje detstvo. Fara bol môj domov, kostol a kostolná záhrada boli naše ihrisko (úsmev). Mama bola domácou a spolu s otcom nás vždy viedli k slušnosti, pracovitosti a v tom všetkom k viere, kdekoľvek sme boli. Otec bol uznávaným mužom v celom okolí aj medzi neevanjelikmi, a to aj za totality. Veľmi som si ho vážila. Bol to môj vzor na celý život. Vo Vrútkach som s menšou pauzou potom žila až do mojich dvadsiatich piatich rokov.

Pre bývalý režim nebola vaša rodina príliš pohodlná. Ako vás to ovplyvnilo?

Viacerí príbuzní z matkinej strany boli za svoje presvedčenie uväznení. S ich deťmi sme preto spolu vyrastali, čo sa nám samozrejme páčilo. Od ranej mladosti sme pomáhali na našej záhrade a so zvieratami, čo bolo nosnou časťou našej obživy. Ale práca nám neprekážala, boli sme zvyknutí. Ani napriek dobe sme teda nikdy necítili, že by nám niečo chýbalo tak po hmotnej, ako duševnej i duchovnej stránke. Ale neboli sme napr. dlho pioniermi, i keď nakoniec sme museli. Vtedy nám to veľmi nevadilo, ale aj cez to sa nás snažila vláda odpútať od viery. Keď sme napr. mali ísť na Veľký piatok zo školy na povinné prechádzky, rodičia nás jednoducho nepustili.

Prvýkrát som vážne pocítila komunistický režim, keď som chcela ísť na umeleckú priemyslovku.

Prípisom z MNV bolo mne a sesternici zakázané štúdium na akejkoľvek strednej škole. Mohli sme sa učiť len za robotníčky. Nám to vtedy prišlo smiešne, lebo sme predsa boli

Keď si to tak zhodnotím, tak vlastne mi to všetko len pomohlo, lebo som sa dostala vyššie, ako som predtým chcela. Každá prekážka ma obyčajne nakoniec posunie vpred.

„Pán Boh za nás nerobí. My musíme robiť a On nám pomáha“

zvyknuté pracovať. Rodičia však z toho boli smutní.

Ale nakoniec ste na školu išli...

Potom mi rodičia našli prácu litografky v tlačiarni, ktorá bola umelecky zameraná. Prijali ma tam a popri praxi sme chodili do Prahy na teórie. Takže som sa aj do Prahy už ako pätnásťročná dostala. Mali sme dobrý kolektív a bolo to pekné obdobie. Všetci sme potom boli aj horolezci. Bolo to dobré obdobie. Otec ale chcel, aby som si urobila maturitu, tak som sa už ako robotníčka trieda prihlásila na všeobecnovzdelávaciu školu pre pracujúcich, niečo ako večerné gymnázium. Odtiaľ som potom mohla ísť aj na vysokú školu. Išla som to potom skúsiť na medicínu, lebo sa mi páčilo športové lekárstvo. Nechcela som ísť preto, aby som len pomáhala, ale ťahalo ma to najmä po odbornej stránke.

Ako sa na to pozeráte teraz s odstupom času?

Čo pre vás vtedy znamenal pán Boh a netúžili ste aj vy niekedy pokračovať v šľapajach svojho otca?

Pán Boh bol celým mojím životom oporou a svetlom, za ktorým som šla. A farárkou som nechcela byť najmä kvôli tomu, že nemám rečnícky talent. Som skôr praktik, nezaobberám sa filozofiou a neviem presviedčať. Aj v medicíne nepoviem, že niečo ako pacient musíte urobiť, skôr ponúknem možnosti a poviem, ktorá je tá najlepšia. Rozhodnutie je už na ľuďoch.

Brat farár vás s obľubou volá „pani primárka“. Určite vás mnohí zažili v očných ambulanciách nielen našej nemocnice. Akými cestami ste si prešli v povolani doktorky?

Na to „pani primárka“ sa vždy hnevám a opravujem ho, lebo oslovenie primár je funkčné. V istom čase som bola poverená touto prácou, ale skončila som dôchodkom. Inak som lekárka, doktorka medicíny, a to ostáva.

Vždy som chcela v praxi robiť chirurgiu, lebo človek vidí to, čo robí a nikdy mi z ťažkých prípadov nebolo zle. V Mikuláši som napokon slúžila aj na chirurgii. Jedenásť rokov v rámci pohotovostných služieb.

Pre ženu je ale vhodnejší skôr chirurgicky menší odbor. Uvoľnilo sa miesto na očné, a tak som ho s radosťou prijala. Je to práca precízna, jemná a treba tam trpezlivosť. To ma vždy bavilo.

A robíte to ešte aj dnes...

Áno, každý piatok zastupujem kolegyňu očné v Dolnom Kubíne a podľa potreby aj v Liptovskom Mikuláši.

Naplno sa teraz však venujete najmä diakonii. Boli ste pri jej znovuzrození a dnes v nej slúžite ako opatrovateľka, koordinátorka, šoférka, zásobovačka. Ako asi vyzerá váš štandardný deň?

Nemám štandardný deň. No niektoré veci sú pre mňa fixné, to je pravda. Ráno si dávam rozčvičku, tak polhodinku popri ostatných veciach. Potom si prejdem plán práce a to či sa niečo nezmenilo a idem do terénu.

Každý piatok chodím do Kubína a v nedeľu hrávam na organe v Závažnej Porube, kde som išla vypomáhať na pozvanie brata farára Vladka Pavlíka a už tam slúžim niekoľko rokov. Inak je všetko ostatné podriadené potrebám diakonie.

Úlohu vedúcej diakonie vykonávate takmer tri roky. Ako sa vám pracuje a aká je vaša vízia na najbližšie obdobie?

V tejto pozícii zastupujem našu zborovú sestru Aničku Majerníkovú, ktorá sa práve vracia z materskej. Keď odišla na materskú, nemal jej prácu kto vykonávať. Ponúkla som sa preto bratovi farárovi s tým, že si môžem koordináciu zobrať na starosti. Dovtedy som bola najmä zdravotným garantom, príležitostnou zastupujúcou opatrovateľkou a pracovníčkou pre návštevňú službu, teda pre dobrovoľnícke veci. Rada by som sa k tomu vrátila, lebo najmä návštevňú službu často nestíham.

Čo pre vás diakonia znamená aj v porovnaní s doktorskou prácou?

Diakonia je služba lásky blíznym. Byť lekárom je niečo iné, lebo k lekárovi prídu ľudia, aby im pomohol, ale nie slúžil. Tu sme skôr preto, aby sme slúžili. Takže jeden deň v týždni som doktorka a inak som slúžka (úsmev).

Čím sa zaoberá naša zborová diakonia a ako sa jej darí?

Máme dve služby - profesionálnu opatrovateľskú a dobrovoľnú návštevňú - zamerané na starších a zdravotne slabých ľudí. V súčasnosti máme tri opatrovateľky a dve dôchodkyne, ktoré tiež intenzívne opatrujú. Počet klientov sa priebežne mení, ale teraz máme 8 klientov.

Posledný rok bol náročnejší ako obvyčajne, lebo jedna z nás bola dlhodobo PN a niekde bolo treba byť aj dvadsaťštyri hodín denne. K tomu treba zabezpečiť všetky organizačné, mzdové a iné povinnosti. Situácia sa lepší a veľmi pomôže aj návrat Aničky Majerníkovej. Bude sa tak ľahšie dýchať. No a chceme pribrať ešte ďalších ľudí aj klientov, lebo v rozpočte na budúci rok máme tieto možnosti pokryté. To riešim tieto dni. Len jedno ma mrzí, a to, že návštevňú služba sa veľmi nerozvíjala, lebo som na to nemala čas. Tá je prepojená s opatrovateľstvom a vždy je náročné, keď pokrívá, lebo vytvára podmienky a dobrú atmosféru práve pre profesionálnu činnosť. Noví ľudia do tejto služby neprichádzajú, aj keď sa o to snažím. Často je aj mostom v hluchom období medzi ťažkou životnou udalosťou a profesionálnou pomocou, pre ktorú je nutné vybaviť rôzne oficiálne dokumenty, čo môže trvať aj dva mesiace. Táto služba je vlastne hlavným vyjadrením služby lásky, lebo je pri človeku vtedy, keď to najviac potrebuje, nielen počas pracovného času a podľa úradných predpisov.

A asi dvojnásobne to platí pre obdobie Vianoc. Vianoce sú pre Slovákov nielen koledy a príjemný čas s najbližšími. Je to aj kompletne upratanie domácnosti, vyzdobenie a

rozvoňanie príbytkov sviatočnými dobrotami. Aký je to čas pre vás a diakoniu?

Celý svoj profesionálny život som nemala žiadne sviatky. Vždy boli nejaké služby, príslužby a pacienti v nemocnici. Teraz trávim sviatky v službe v diakonii a za organom.

Oboje si vyžaduje výraznejšiu prípravu. V diakonii sa u tých klientov, ktorí nemajú rodiny, staráme o celú domácnosť. Samo- zrejme sa im treba venovať aj počas sviatkov, tam si to potom delíme. Tieto Vianoce sa kompletne staráme o tri panie. A ako to už u starších ľudí býva, požadujú to, na čo boli zvyknuté. (úsmev)

Podme ešte na chvíľu k vám. Advent a Vianoce sú pre vás viac službou ako oddychom. Kde sa teda dobíjate?

Mám rada aktívny oddych. Nuda nehrozí (úsmev). Počas adventu milujem robenie domácich oplátok a organ aj spevy sú pre mňa tiež oddychom. Počas roka sa rada venujem záhradke, turistike, bicyklovaniu, jachtingu a v zime rada lyžujem.

Mojou túžbou počas sviatkov je byť s rodinou a potom v klude si sadnúť, pustiť si vážnu hudbu, zobrať Bibliu a básne. Na Silvestra zase ísť do mojej malej záhradnej chatky na kopci, zakúriť si v krbe a sledovať všetky ohňostroje naokolo.

Tak nech sa Vám to tento rok podarí.

Ďakujem

My ďakujeme za rozhovor.

Pýtal sa: Ján Blcháč

Fotil: Milan Vrbenský

OCITOL SA VÁŠ BLÍZKY V ŤAŽKEJ ZDRAVOTNEJ SITUÁCIÍ A VY UŽ NEVLÁDZETE ALEBO NESTÍHATE DOSTATOČNE POMÁHAŤ? RADI VÁM POMÔŽEME S OPATEROU AJ S VYBAVOVANÍM NA ÚRADOCH.

Hľadáme aj nové **SPOLUPRACOVNÍČKY/ spolupracovníkov do služieb našej diakonie.**

Viac informácií na farskom úrade alebo na tel. č. 044/5522146;

DETSKÁ BESIEDKA

Druhý polrok kalendárneho roka sme začali letným táborom v Batizovciach. Konal sa v dňoch 8.-12.7.2015 s témou „Stromy v Biblii“. Tábor sa zúčastnilo 12 detí a 3 vedúci. Biblické témy dopĺňali tvorivé aktivity. Stavby z drevených kociek, výroba dúhy, dekoračného stromčeka či odtlačky rúk do koruny stromu na veľkú plachtu. Nechýbal výlet do Vysokých Tatier s rôznymi atrakciami pre deti ani „opekačka“. Tábor sme zakončili službami Božími v kostole v Batizovciach, kde deti pozdravili domácich veriacich piesňou. **Najbližší tábor pre deti bude 1.-5.7.2016 v Párnici.**

Nový školský rok na besiedke otvorili Ježišove podobenstvá. V súčasnosti pripravujeme krátky program na Štedrý večer a tiež program na novoročné zborové popoludnie, ktoré sa uskutoční 3.1.2016 v Evanjelickom cirkevnom dome o 14:30 hod. Dieťa je Božím darom pre nás, preto dovoľme deťom prichádzať k Nemu.

Detský tábor. júl 2015, Batizovce

Požehnané vianočné sviatky želá Lýdia Kordošová

KONFIRMANDI-DORAST

Pán Boh koná v každej oblasti cirkevného zboru. Výnimkou nie je ani dorast, na ktorom tohto roku pribudlo veľa nových tvárí. Na konfirmačnú výučbu sa prihlásilo 30 mladých ľudí, no nie je zvykom, aby sa po pár týždňoch vzhodenia na výučbu rozhodli prísť v piatok na dorast. Teší nás, že takmer každý piatok tam pribudne nejaký ten konfirmand. Iste k tomu prispela aj konfirmačná chata (19.11. - 22.11. 2015), na ktorej sa bližšie spoznali a takisto aj nás, starších, mohli vidieť v inom svetle. Radosť máme aj z toho, že po dlhom čase sa opäť vybudoval konfirmačný tím, ktorý pripravuje chaty, dorast, ale najmä vedie našich mladých k Pánu Bohu. Zatiaľ sme len v akomsi "skúšobnom móde", no veríme, že takáto zostava nám vydrží čo najdlhšie. Neostáva nám teda nič iné, len vytrvať na modlitbách, aby sa nám konfirmandi "uchytili" a dokázali kráčať s Pánom Bohom.

Konfirmandská chata, november 2015, Ploštín

Katarína Paulínyová

MLÁDEŽ

Naša mládež pokračuje v služení. Po výjazde s dôrazom na šírenie poznania Božej vôle pre tento svet a žehnanie iným, sa niekoľko akcieschopných ľudí dobrovoľnícky zapojilo do príprav a realizácie SEMfestu – celoslovenského evanjelického festivalu mladých. Aj vďaka nim sme my ostatní ako účastníci mohli zažiť veľmi dobrý čas. SEMfest sú tri dni plné počúvania o evanjeliu a jeho veľmi praktickej aplikácii do našich životov. Prednášky, osobné príbehy ľudí, koncerty, tvorivé dielne, rozhovory so známymi aj neznámymi ľuďmi z celého Slovenska, to všetko je zamerané na to, aby sa naši mladí ľudia budovali a budovali a svoje spoločenstvá. Podobne mládežníci slúžili so SEMfestovým tímom aj na CampFeste.

Po službe v Hrachove

Je čas prijímať, ale je vždy dôležité aj dávať. Niekedy si pripadám, akoby sme boli stále, moderne povedané, na „afterparty“, teda poriadnom žúre po tom, čo sme niečo urobili, ale v skutočnosti len stále oslavujeme bez služby, do ktorej sme úplne všetci povolani. To Boh skutočne nenávidí, lebo vidí potreby tých, ktorí nemajú veľa dôvodov na radosť. Boh nás však nejakým postupne pripravil, aby sme mu boli nie na ťarchu, ale na úžitok. Už od konca minulého školského roka sme pripravovali výjazd do Hrachova, dedinky v okrese Rimavská Sobota. Minulý rok sme tam pomáhali prakticky,

oslobodzovaním ich hlavného kostola spod húštin spontánne sa rozrastajúceho pralesa náletovej zelene. Tento rok sme tam zamierili podeliť sa s ľuďmi s evanjeliom a s našimi skúsenosťami s Bohom. Nazvali sme to Križovatka s podtitulom Rozlúčka s prázdninami. Každý deň sme celé poobedie slúžili na rôznych miestach v okolí. Vždy sme začali krátkym programom s piesňou, scénkou, tancom a slovom jedného z nás. Potom už nasledovali aktivity ako vodný futbal, vodný volejbal, skákací hrad, lakros, frisbee, tvorivé dielne či súťaže. Ruku k dielu priložila centrála SEMu (celoslovenského Spoločenstva evanjelickej mládeže) zapožičaním atrakcií a celý čas sa o nás veľmi pozorne starala rodina miestneho brata farára Ondreja Majlinga. Boli to tri intenzívne, ale za to veľmi povzbudivé dni nielen pre miestnych ľudí, ale aj pre našu mládež. Nebola to posledná služba mládeže, ako sa dozviete v nasledujúcich článkoch. Najväčšou výzvou pre nás teraz je zachovať mládež mládežou. Časom sa niektorým z nás podarilo zostarnúť a uvedomujeme si, že miesto na mládeži patrí predovšetkým mladým, väčšinou stredoškólakom. Tieto dni na to myslíme viac ako kedykoľvek predtým. Budeme radi, ak sa budete za nás aj v tomto modliť.

Ján Blcháč ml.

DESIATE JKHRY

JKgames, športový deň pre mládež a dorasty nášho seniorátu plný turnajov, pohybu, umenia a dobrého Slova, je tu už

desať rokov. Hlavným organizátorom je naša mládež a sme vďační, že náš zbor stál pri nás od samého začiatku nielen finančne, ale aj ľudsky. Sme preto veľmi radi, že sme mohli po prvýkrát autenticky sprostredkovať atmosféru hier. Ale pekne poporiadku. Prvé ročníky boli plné odhodlania, ale úroveň sa budovala postupne. Priebežne sme prešli rôznymi výzvami, až sme sa 19. septembra v narodeninovom duchu ocitli opäť na pôde palúčanských škôl – Obchodnej akadémie a ZŠ s MŠ Demänovská cesta.

Niečo viac ako dvesto ľudí si prišlo zahrať alebo pozrieť niektorý zo športov – futbal, volejbal, florbal, streetball, vybíjanú. Už tradične sme mysleli na čas medzi zápasmi alebo na čas fanúšikov, ktorí sa mohli nielen zastaviť v tvorivých dielnach, ale sa aj zúčastniť tanečného workshopu, zahrať si netbal, lakross či iné nesúťažné športy. Narodeninového ducha bolo cítiť aj v našom čajovom kútiku, kde bolo pripravených kopec koláčov a po prvýkrát sa na JKgames čapovala kofola.

Ranný program pred turnajmi bol len skromný, lebo celá pozornosť sa upriamovala na spoločné večerné vyvrcholenie na Gymnáziu M. M. Hodžu, na ktoré zostalo pomerne veľa ľudí, z čoho sme mali veľkú radosť. Hlavným slovom nám večer poslúžil brat farár Maroš Šefranko, ktorý dlhé roky pôsobil v našom senioráte, hudobne nás sprevádzala naša mikulášska kapelka a najmä náš hosť - kapela Hmla z Hanušoviec nad Topľou. Nasledovalo akčné odovzdávanie cien a na záver nás čakalo malé prekvapenie. Žiadne narodeniny sa neoslavujú bez torty a nebolo tomu inak ani tu. Každý tak mohol tento špeciálny čas nielen zažiť, ale aj zachutiť.

A dostávame sa k malému „JK zážitku“ pre celý zbor. Ďalšie ráno sme totiž pripravili špeciálne upravené bohoslužby v hlavnom čase. Okrem samotného tematického slova brata farára Mariána Bochničku sa nám prihovoril aj brat farár Maroš Šefranko a hudobne nás sprevádzala aj Hmla. Zaspievali sme si nielen mládežnícke, ale aj spevníkové piesne a pri východe sa každému, kto chcel, ušiel aj kúsok narodeninovej torty. Desiaty ročník JKgames sme tak mohli zažiť všetci spoločne, z čoho sa veľmi tešíme. Sme radi, že slogan hier, JK – viac ako hra, nadobudol aj tento nový rozmer. **JKGtím**

ZBOROVÝ DEŇ

V nedeľu 23. augusta sme už tradične zažili spoločný zborový deň. Spievaním, svedectvami, dobrým slovom, ale aj dobrým gulášom sme sa spoznali opäť o niečo viac.

Najskôr sme sa zišli na raňajších službách Božích, kde sme si spomenuli na vzácneho brata farára Jozefa Juráša, ktorý svoju vieru v Krista a službu nezaprel ani napriek prenasledovaniu. Tento rok je to štyridsať rokov od jeho úmrtia.

O štvrtej hodine poobede sme sa stretli opäť, aby sme si vypočuli pásmo tradičných piesní v podaní našej kapelky aj so slovami povzbudenia. Potom sa nám prihovarili ľudia, ktorí sú angažovaní v rôznych službách zboru.

Za službu detskej besiedky hovorila sestra farárka Lydka Kordošová, za konfirmandov Matúš Stáňa, za mládež Edo Jančuška a za diakoniu Kvetka Antolová.

Po dobrom guláši z varechy Ivka Klčovského mládežníci vyzvali ostrieľaných mužov v strednom veku na zmeranie síl vo futbalovom zápase. Ostatní si zatiaľ za zvuku akordeónu pána Brosku zo Závažnej Poruby pospevovali a vymieňali najnovšie zážitky alebo sa len tak rozprávali a spoznávali pri pochutinách. Naše mládežníčky sa postarali o skvelé prostredie našej vonkajšej kaviarničky a o svižnú obsluhu. A tak si aj naše sestry Alicka Vrbičanová a Lenka Bílková, ktoré doposiaľ boli takmer vždy niekde v kuchyni pripravujúc všetko potrebné, mohli zborový deň naozaj užiť.

Tento deň mal určite zmysel. Starší sa spoznali s mladšími, známi s neznámymi. Navzájom sme si slúžili, pomáhali, povzbudzovali. Naš zbor sa tak opäť stal osobnejšou skupinou ľudí, cirkvou. To je základ, pre akékoľvek iné aktivity zboru.

(RV)

ZBOROVÝ VÝLET

V sobotu 12. septembra 2015 sa uskutočnil spoločný výlet, organizovaný našim CZ a klubom M. R. Štefánika v L. Mikuláši, do Košarísk a na mohyly MRŠ.

Počasiu aj výlet sa vydaril. Prvá zastávka bola v múzeu MRŠ na Košariskách a v miestnom evanjelickom kostole. Expozícia múzea sídli v bývalej evanjelickej fare a rodnom dome MRŠ. Expozícia zaujímavým spôsobom približuje životné osudy generála Štefánika. Druhou zastávkou bola mohyla MRŠ na Bradle.

Pri spiatocnej ceste sme sa tiež navštívili evanjelický kostol na Myjave. (MH)

11. 10. 2015 boli služby Božie opäť slávnostné. Oltár sme mali obložený plodmi našich sádov, záhrad

a polí. Ďakovali sme Bohu za milosť žatvy. Pri poľnohospodárskych produktoch je Božia prítomnosť asi najočividnejšia. Človek seje, sadi, polieva, ale Boh je ten, ktorý dáva vzrast. Na záhradách nemáme žiadne fabriky, ale len pokojné lány, ktoré rastú akoby sami. Hospodár sa musí starať, ale sláva patrí Bohu.

Kázal nám brat farár Marián Bochnička a boli sme radi, že sme mohli mať v našom okolí aj profesionálnych poľnohospodárov. Prihovarila sa nám riaditeľka Liptovskej poľnohospodárskej a potravinárskej komory Ing. Dana Flórová a traktorom dotvorila atmosféru okolia kostola rodina Lúčanovcov.

Pri odchode z kostola sa každému ušiel kus jabĺčka či hrušky a tiež kúsok dobrého chleba. Ak niekomu bolo málo, mohol sa kavičkou, čajom či domácim koláčom občerstviť na už tradičnom mieste pred kostolom.

Veľa z nás už nepestuje množstvo záhradných plodín, ale každý z nás ich jeme, a tak je dôležité pamätať odkiaľ pochádzajú a že je našim veľkým privilegiom, že ich máme dostatok. Vďaka patrí Bohu a našim zručným roľníkom. (RV)

POĎAKOVANIE ZA ÚRODY ZEME

PAMIATKA A KONCERT

Už sa stáva tradíciou, že práve náš zbor raz ročne hostí aj celonárodnú spomienku na obeť dopravných nehôd. Inak tomu nebolo ani **15.11.** tohto roku. Dopravná nehoda nie je u nás zriedkavý jav, o čom hovoria aj štatistiky. Tie uvádzajú, že len za prvých desať mesiacov tohto roka sa na Slovensku stalo **1110 dopravných nehôd**, pri ktorých **zahynulo 214 ľudí** a 881 ľudí sa zranilo s trvalými následkami. Zjednodušene tak môžeme povedať, že **každý pracovný deň zahynie jeden človek a štyria sa ťažko zrania**.

Na úvod sa spolu so štatistikou prihovoril mjr. Mgr. Ján Paciga, PhD., policajný duchovný nášho okresného riaditeľstva policajného zboru, ktorý samotnú spomienkovú slávnosť organizoval. V kázni na neho nadviazal riaditeľ úradu ekumenickej pastoračnej služby pplk. Mgr. Milan Petrula, ktorý sa zamerlal na verš Pr2:11-12 a rozvinul ho myšlienkou: „Na vrcholy ľudského života nevedie princíp

rýchlosti a silnejšieho auta, ale cesta postupných krokov, podania pomoci, vnímania toho, čo sa deje okolo nás.“

V rámci spomienkovej časti sa nám prihovorila pani riaditeľka okresného riaditeľstva hasičského a záchranného zboru SR v Lipt. Mikuláši pplk. Eva Krajčiová a keďže len niekoľko dní pred spomienkou došlo k teroristickým útokom v Paríži sústrastne sa voči obyvateľom tejto francúzskej metropoly prihovoril aj primátor nášho mesta Lipt. Mikuláš Ing. Ján Blcháč PhD.

Celú slávnosť opäť vo veľkom sprevádzala dychová hudba ministerstva vnútra a pred kostolom sa zoradila technika záchranárov, hasičov, policajtov a mestských policajtov, ktorú najviac preverili tí najmenší z nás.

Deň spomínania sme uzavreli hodnotným večerným koncertom, kde 100 hlasov Celoslovenského ekumenického speváckeho zboru a komorného súboru pod dirigentskou taktovkou Ewalda Danela - umeleckého vedúceho Slovenského komorného orchestra, nádherne rozozvučalo náš kostol. Majestátne predniesli prierez duchovných piesní od Jána Husa, cez Komenského a Tranovského, sestry Royové až po súčasných autorov ako Ján Machajdík, Vladimír Betina či sám Ewald Danel. Tento koncert bol toho dôkazom a skutočným umeleckým a duchovným zážitkom. **(RV)**

DEŇ DIAKONIE

Je dobrým zvykom, že jednu nedeľu na konci cirkevného roka venujeme zborovej diakonii, jej tradícii a poslaniu. Dňa 22.11.2015 sa tak konal v poradí už 13. ročník **Dňa zborovej diakonie**, ktorého usporiadateľom bol aj náš seniorát.

Raňajšie služby Božie vo veľkom kostole sa niesli v duchu očakávania, bdelosti a pripravenosti so zameraním na pomoc bližným. Po kázni brat farár Mgr. Bochnička poďakoval za obetavú prácu sestrám a pracovníčkam terénnej opatrovateľskej služby zborovej diakonie, ktorú vykonávajú s láskou starým, chorým, nevládnym a osamelým ľuďom.

Po Službách Božích sa skupinka cirkevníkov a mládeže premiestnila na Vrbický cintorín v L. Mikuláši ku hrobom ôsmich evanjelických diakonís – M. Kmeťovej, A. Krančičovej, M. Králikovej, E. Jurečkovej, L. Gaškovej, E. Lepišovej rod. Baranovej, M. Vrbenskej, rod. Plachej a J. Schotczovej, rod. Makovickej. Pri každom hrobe Mgr. D. Fiačanová pripomenula život, prácu a zásluhy v diakonickej službe jednotlivých sestier diakonís. Položením kytíc si prítomní uctili ich pamiatku.

Poobedňajší program na starej fare bol zameraný na zdravotnícku tému – Urologické ochorenia. Určený bol širokej verejnosti so zameraním na prevenciu, včasné zistenie a správnu liečbu. Úvodnú pobožnosť s príkladmi z Biblie o význame obličiek-ľadvín pre očisťovanie ducha priblížila Mgr. Katarína Šoltésová z referátu ZbD Ústredia Evanjelickej diakonie v Bratislave. Urológ MUDr. Henrich Klečka svojim prístupným a zaujímavým rozprávaním o urologických ochoreniach priblížil oblasť ochorení detského veku, dospelosti, staroby žien a mužov. Po prestávke nasledovala prednáška s názorným premietaním Mgr. Kataríny Šoltésovej o zborovej diakonii na Slovensku cez dejiny až po súčasnosť.

Deň zborovej diakonie bol požehnaním pre všetkých zúčastnených. **(KA)**

 www.ecavlm.sk - (nielen) kázne na internete

Od decembra zavádzame nový systém **NAHRÁVANIA SLUŽIEB BOŽÍCH**. Všetky štandardné služby Božie budú nahraté len zvukovo. Videozostrih s celou kázňou vám prinesieme vždy zo slávnostných služieb Božích. Oboje nájdete na stránke v menu záložke „Médiá, kázne/Kázne (audio,video)“ Zvukový záznam sa budeme snažiť zverejniť vždy v deň nahrávania, strih videa trvá dlhšie, no mal by sa objaviť na internete do dvoch dní od nahrávania.

Ak chcete vedieť, čo sa udeje v najbližšom čase v zbere, kliknite na „**OZNAMY**“ alebo „**PRIPRAVUJEME**“ (hneď na hlavnej stránke pod fotkou kostola) a zaregistrujte sa na prijímanie **NOVINIEK EMAILOM** cez: <http://www.ecavlm.sk/media/odber-noviniiek/>.

Na stránke tiež nájdete **ZVESTI** v plnofarebnom prevedení a tiež všetky **ČLÁNKY** s fotkami v neskrátenej podobe, ktoré sa na stránke objavujú priebežne počas celého roka.

Cirkevný zbor ECAV
na Slovensku
Liptovský Mikuláš

ÚVOD
novinky

O NÁS
za života

MÉDIÁ, KÁZNE
fotky, video, zvesti

SLUŽBY
pomoc, vzdelanie

NENECHAJTE SI UJSŤ

Štefan s koledami

Pamiatku Štefana (26.12.) si pripomenieme jemu vlastnou radosťou z príchodu Krista do našich životov. K slovenskej vianočnej radosťi neodmysliteľne patria koledy, a preto sa ich dosýta zaspievame nielen na ranných službách Božích v hl. kostole, ale aj o 10:30 v penzióne na Podbrezinách, o 15:00 v panzióne Golden Age v Ondrašovej, o 16:00 v kostole v Ilanove a o 17:45 v klube dôchodcov v Demänovej.

VIANOČNÉ
SLUŽBY BOŽIE
...pre všetky generácie *Trochu inak*

Nedeľa 27.12.
9:00 hod.
Hlavný kostol

VIANOČNÉ ZBOROVÉ POPOLUDNIE
S PROGRAMOM

Nedeľa 3.1. o 14:30 v sále Cirkevného domu (v kase)

NOVO
ROČNÝ
**ZBOROVÝ
BADMINTONOVÝ
TURNAJ**

9.1.2016
9:00-16:00
Liptov Aréna
Reaistrácia
8:00-8:30

Kontakt: 0903 532 177

prihlasovanie v kostole

Vrbicko-svätomikuláške zvesti:

Ročník 19 / číslo 3 / 18.12.2015 / Vychádza pre vnútornú potrebu cirkevného zboru / Redakcia: Ing. Ján Blcháč ml. (obsah), Milan Vrbenský (grafika)
Gramatická korektúra: Mgr. Radka Guráňová / Vydáva: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku Liptovský Mikuláš
Kontakt: info@ecavlm.sk, 044-5522146 / Vytlačil: Tranoscus, a.s. v náklade 600 ks.